

HOMÍLIA NA SVIATOK OBETOVANIA PÁNA, DEŇ ZASVÄTENÉHO ŽIVOTA

V dnešný sviatok sa stretávame v jeruzalemskom chráme s dvoma skupinkami: So svätou rodinou a s prorokmi - Simeonom a Annou.

Mária a Jozef priniesli dieťa Ježiša do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi. V knihe Exodus je napísané: *"Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, či už u ľudí alebo u dobytká, odstúpiť Pánovi... všetko bude patriť Pánovi... všetko bude zasvätené Pánovi"*. Aby prvorodené zvieratá patrili Pánovi bolo ich potrebné - podľa vtedajšieho chápania - zabiť. Prvorodené deti sa dali vykúpiť zvieratami, ktoré boli namiesto nich zabitú, čiže obetované.

Patriť Pánovi: O to ide nielen v rehoľnom živote, ale v kresťanskom živote všeobecne. Všetci tu prítomní, laici, rehoľníci, kňazi, patríme Bohu, pretože sme boli pokrstení. *"V krste sme zomreli s Kristom..."* (Rim 6,4) píše sv. Pavol Rimanom. Už vtedy bol náš život obetovaný, odovzdaný Bohu. To, čo sa vo sviatosti krstu udialo sa má potom uskutočňovať v každodennom živote. Preto sv. Pavol v tom istom liste píše *"...pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu"* (12,1). Byť zasvätený – a jednoducho byť svätý – znamená patriť celkom Bohu.

Toto sebaobetovanie, odovzdávanie seba Pánovi sa dá prežiť a prehĺbiť aj pomocou mariánskej spirituality sv. Ludovíta Maria Grinon de Montfortu: *"Totus tuus"* bolo heslo pápeža Jana Pavla II: *"Mária, v prítomnosti celého nebeského dvora, volím si ťa dnes za svoju matku a Kráľovnú... zverujem a zasväcujem ti svoje telo a dušu, svoje vonkajšie i vnútorné dary... Nechávam ti úplné právo disponovať so mnou a so všetkým, čo mi patrí..."*

Prvá vec v Starom zákone, ktorá bola svätá, bola židovská sobota: Tento deň nepatril človeku ale iba Bohu. Preto nebolo dovolené pracovať alebo cestovať. Pretože sobotný čas patril len Pánovi nebolo možné ho používať pre seba. Druhá vec, ktorá bola svätá bol jeruzalemský chrám: V tomto prípade ide o priestor, ktorý nepatril ľuďom ale iba Bohu. Preto nikto okrem veľkňaza nemohol ísť do svätejny a aj on dokonca len raz za rok.

Ale ako kresťania vo viere vieme, že úplne všetko patrí Bohu: Nielen prvorodení, alebo jeden deň týždňa alebo nejaký sakrálny priestor. V podstate človek nič nemá o čom by mohol povedať *"toto je moje"*: Ani veci, ani čas, ani ľudia. Všetko je milosť, všetko je dar. Všetko patrí Bohu. Manželka nepatrí manželovi ani manžel manželke: Obidvaja patria najprv Bohu. Ani deti im nepatria. Všetko je človeku len na nejaký čas zverené a potom sa treba za všetko zodpovedať.

Povolanie zasvätených osôb spočíva v tom, že niečo z tejto pravdy nejakým spôsobom zviditeľňujú. Môžeme to porovnať napríklad s Eucharistiou: Pán Ježiš je všade prítomný. Nebýva len v Eucharistii. Od rána do večera sme v jeho prítomnosti, v jeho reálnej prítomnosti, či tomu veríme alebo nie, či si z toho uvedomujeme alebo nie. V každej situácii sa môžeme s ním rozprávať, pretože je skutočne s nami. To čo robíme alebo nerobíme druhému, robíme alebo nerobíme Ježišovi. Ale vo sviatosti Eucharistie sa táto jeho prítomnosť stáva viditeľnou.

To isté sa dá povedať, čo sa týka sviatosti zmierenia: Boh vždy a všade odpúšťa hriechy, keď človek ľutuje, čo urobil zlé a prosí Boha o odpustenie. Boh odpustil už aj Dávidovi jeho ťažký hriech, dávno predtým, ako existovala sviatosť zmierenia. Ale vo sviatosti zmierenia sa to Božie milosrdenstvo

stáva doslovne počuteľným, viditeľným, keď kňaz nám hovorí „*Ja ťa rozhrášujem v mene Otca, i Syna, i Ducha svätého*“.

Sviatosť Božiu prítomnosť, alebo jeho lásku a milosrdenstvo neobmedzujú ale ich naznačujú a vyjadrujú.

-Ježiš je všade prítomný: Eucharistia to zviditeľňuje.

-Boh vždy odpustí hriechy, keď ich človek ľutuje: sv. spoveď to zviditeľňuje.

-Všetko patrí Bohu: zasvätený život to zviditeľňuje. Nič nám skutočne nepatrí: ani peniaze, auto, dom. Niekedy sa žiada od nás, aby sme strávili čas robiac niečo iné ako sme to chceli my.

Ale meradlom toho, do akej miery patríme skutočne Pánovi, alebo ešte nie, je bratská láska. Keď sa človek odovzdá Pánovi, nenecháva si ho pre seba: Dáva ho ďalej. Každá zasvätená osoba medzi nami je darom, čo Pán dal našej kongregácii, našej komunite. To isté sa dá tiež povedať, čo sa týka manželstva. Nie je ľahšie alebo ťažšie milovať v manželstve alebo v kláštore. Aj tu aj tam láska veľa stojí. Sme v tomto svete, aby sme sa naučili milovať druhých, či už spolusestry, spolubratov alebo členov svojej rodiny. Opýtali sa jedného pána, ktorý oslávil zlatú svadbu, či celý tento dlhý čas nikdy nemyslel na rozvod. Povedal: „*Stalo sa, že by som ju rád zabil, ale na rozvod som nikdy nemyslel*“... Hnev je normálna, aj zdravá ľudská reakcia. Ale vernosťou sa človek stáva živým znamením Božej vernej lásky. V prednáške potom o bratskej láske poviem viac.

Viac krát sv. Lukáš v dnešnom evanjeliu spomína Ducha svätého. Vďaka jeho vnuknutia Simeon a Anna boli v správnom čase na správnom mieste: Stretli sa v chráme so svätou rodinou.

Takisto sa nechali viesť Duchom svätým zakladatelia našich kongregácií. Vďaka nemu boli a konali v správnom čase na správnom mieste. Urobili v Cirkvi a vo svete to, čo bolo v danom čase a mieste potrebné. Charizmy reholí odpovedajú na nejakú konkrétnu potrebu. Tak aj my dnes: Ak Duch svätý vedie náš život, sme presne tam, kde máme byť a pracovať. Ako to vyjadrila sv. Terézia Avilská: „*Nech dnes pokoj a mier kraluje v Tvojom vnútri. Dôveruj Bohu, že sa nachádzaš presne na tom mieste, kde si mal byť.*“ Keď cez obyčajný deň, to čo robíme je to, čo máme robiť, cítime v srdci vnútorný pokoj, pretože sme v súlade so svätým Duchom. Ale ak nie sme tam, kde máme byť, ak stratíme na príklad svoj čas na internete alebo iným spôsobom, Duch svätý nám to pripomína nepokojom.

Vďaka Duchu svätému Simeon a Anna spoznali v dieťati Ježišovi spasiteľa sveta. Bez tohoto istého poznania bude nám veľmi ťažké žiť a pracovať ako zasvätení v pokoji a s radosťou. Denne sa stretávame s tým istým Kristom, ktorého videli Simeon a Anna. Našou výzvou je spoznať ho v konkrétnych ľuďoch, ako aj malý Ježiš v chráme bol konkrétnym dieťaťom. Simone Weil, známa Francúzka filozofka povedala, že Boh prichádza k nám ukrytý alebo tajný, a spása spočíva v tom, aby sme ho spoznali. Simeon a Anna ho spoznali. „*Bol som hladný, smädný, nahý, chorý, vo väzení... Bol som hladný po pochopení, a ty si mi ho dal. Bol som uväznený v depresii, a ty si stál pri mne. Bol som podozrivý, a ty si mi dôveroval. Bol som neznesiteľne nepríjemný, a ty si videl v tom vyjadrenie mojej bolesti.*“ Oveľa ľahšie je spoznať pána Ježiša v Eucharistii ako v konkrétnych ľuďoch a zvlášť v spolubratoch a spolusestrách.

„*Chlapec rástol a mocnel, plný múdrosti, a Božia milosť bola na ňom*“. Týmito slovami sa skončil dnešný úryvok evanjelia. Toto dieťa je stále aj v nás. Potrebuje čas, lásku, slobodu aj prítomnosť autoritu, aby mohlo rásť a dospievať. Nech nájde v našich komunitách okolnosti a podmienky, ktoré mu to umožňujú, aby Božia milosť bola v nás.